

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte apare cu sprijinul
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

JI-MIN LEE

*Eu și
Marilyn*

Traducere din coreeană și note de
DIANA YÜKSEL

HUMANITAS
fiction

*Domnului Director al Departamentului
de Marketing al Twentieth Century Fox*

Domnule director,

Mă numesc Herbert W. Green, sunt înrolat în Regimentul 31, Divizia 7 a forțelor terestre care luptă în Coreea. Acum, când scriu această scrisoare, mi s-a făcut și mai dor de casă. Locul acesta numit Coreea e înfiorător. Oricât de mult m-aș strădui, n-aș putea să descriu durerea, groaza de aici și îngrijorarea continuă pentru soarta acestor copii cu părul ca de tuci, care și-au pierdut părinții și căminul. Unde au să-și petreacă ei noaptea? Mă rog ca Domnul să îi aibă în pază, dar se pare că de ceva vreme El și-a întors fața de la Coreea.

Să lăsăm asta. Mă aflu acum într-un spital din Busan. Primesc îngrijiri după ce am fost lovit din greșeală de o bombă incendiară a trupelor aeriene aliate, într-un loc numit Hwacheon, aflat imediat la nord

de paralela 38¹. Am avut noroc și am supraviețuit, dar mulți dintre camarazii mei au murit. Gelatina de napalm mi-a făcut fundul ferfeniță, dar e bine că am scăpat doar cu atât. Bombele incendiare cu napalm sunt infernale. E suficient să te atingă puțin și întreg corpul îți arde ca un cărbune. Atunci, auzind urletele celor care își dădeau sufletul, mi-am dorit să mor. Acum stau nemișcat în pat și aștept cu nerăbdare să mă refac. Mă plictisesc de moarte și sunt foarte singur, de aceea îndrăznesc să vă cer o mică favoare, cu speranța că nu vă deranjez prea tare. Vă rog, domnule director, să îmi trimiteți un afiș nou cu îndrăgita actriță Marilyn Monroe. Toți cei de aici, de la camarazii mei de arme și până la coreenii care fac diverse treburi prin unitate, o iubim nespus de mult pe domnișoara Monroe. Zâmbetul său radios ne încălzește inimile însingurate. E de-ajuns să aruncăm o singură privire spre posterul lipit la capul patului și oboseala zilei, precum și grijile pentru viitor se risipesc pe loc. Să știți că nici măcar nu m-am dus la spectacolul U.S.O². Prefer să mă uit la pozele domnișoarei Monroe decât la dosurile dansatoarelor lor. Dar știți ceva? Acum câteva zile un ticălos mi-a furat fotografiile cu domnișoara Monroe. Simt că mă sufoc, ca și cum mi-aș fi pierdut bidonul cu apă în mijlocul deșertului. Vă rog să vă gândiți la nenorocirea mea și să-mi

1. Linia de demarcație între cele două teritorii coreene, Coreea de Nord și Coreea de Sud.

2. United Services Organizations, organizație non-profit care oferă servicii sociale și de divertisment soldaților americani și familiilor acestora.

trimiteți un afiș. Am auzit că domnișoara Monroe tocmai filmează pentru o nouă peliculă. Am fi cu toții foarte fericiți dacă ne-ați putea trimite câteva fotografii promoționale. Dacă ar fi după mine, aș aduce-o aici pe domnișoara Monroe. Știu că acesta e doar un vis, dar îmi doresc cu ardoare ca visul să mi se îndeplinească. Trimiteți-o la noi, vă rog!

Cu convingerea că îmi veți asculta rugămintea, vă mulțumesc anticipat. Vă doresc sănătate și mult noroc. Să trăiți!

P.S. Dacă se întâmplă să o vedeți pe domnișoara Monroe, vă rog să îi transmiteți că noi îi urăm cu toții multă fericire.

O zi din viața
domnișoarei Alice din Seul
12 februarie 1954

Plec la muncă gândindu-mă la moarte.

Știu prea bine că nici unul dintre cei care merg la serviciu în Seul nu e fericit, dar eu sunt, fără îndoială, cea mai nefericită dintre toți. Azi-noapte, în somn, m-a chinuit iar amintirea dureroasă a morții. M-am zbatut violent, ca o fecioară care își apără onoarea, dar degeaba. Deși eram pe deplin conștientă de faptul că nu mă apăsa nimic în afara plăpumii matlasate cu bumbac, mă zvârcoleam ca și cum aș fi vrut să împing la o parte trupul unui bărbat sau capacul unui sicriu, cu tot cu pământul aruncat deasupra lui. Am rezistat cu greu până dimineață, îmbărbătându-mă cu gândul că noaptea nu ține o veșnicie și că poate nici moartea nu e chiar atât de cumplită. La ivirea zorilor eram sleită de puteri și moale ca dresurile atârinate peste tăblia patului, dar supraviețuisem. Ca să-mi mai revin, mi-am pudrat fața din belșug, machiindu-mă ca pentru a alunga

întunecimea care mă înconjurase mai înainte. Mi-am pus dresurile, m-am îmbrăcat și mi-am luat mănușile negre din dantelă, fără degete.

Ies devreme pe stradă. Vântul tăios de februarie îmi șfichiuite pulpele. Îmi imaginez că arăt bine, dar în realitate numai frumoasă nu sunt așa tencuită cu un strat gros de pudră și zgribulită de frig. Ei, rabdă baba la frumusețe. Așa se zice, că doar cei care îndură au o șansă la frumusețe. Am citit fraza asta într-o carte, iar în ultimii ani, chinuită de dubii, am început să o testez pe pielea mea.

Ca de obicei, călătorii din tramvai mă iscodesc jenați. Eu sunt, Alice J. Kim, fata cu părul încăruntat înainte de vreme și vopsit cu bere, acoperit cu o basma vișinie cu buline, cu un palton negru din stofă de lână, asortat cu o pereche de pantofi bleumarin cu vârfulurile scâlciate, cu mănușile din dantelă care țin lumea la distanță ca vâlul negru al unei văduve. Sunt ca o păpușă aruncată de o fetiță plictisită. Bineînțeles că lumea nu mă place și nici eu nu sunt în largul meu în acest oraș în care de-abia s-a instituit armistițiul de încetare a focului. În același timp, poate că tocmai eu sunt ființa cea mai potrivită pentru locul acesta.

Cobor din tramvai și îmi văd de drum, pășind repede. Șoseaua către baza militară americană nu e una pe care să te plimbi agale. Din șanțul noroios de pe margine se ridică aburi denși, albicioși. Și azi spălătoresele muncesc din greu, spălând rufe de la unitatea militară în cazane încropite din butoaie de

petrol tăiate în două și inspirând aburii fierbinți, ca niște diavoli care robotesc în iad. Întorc capul pentru a-mi feri privirea de orfanii îmbrăcați în uniforme militare scurtate. Foamea disperată din ochii lor pătrunzători îmi produce un gol în stomac. Grăbesc pasul în dreptul lustragiilor, care mă iau drept damă de companie pentru străini, și intru în baza militară. Zăpada rămasă pe acoperișurile din tablă strălucește în lumina dimineții. De cum deschid ușa, mă izbește un val de căldură. E o liniște de neimaginat în biroul acesta, un loc atât de diferit de lumea de afară. Mașina mea de scris neagră, marca Underwood, mă așteaptă cuminte pe birou, ca un pian care își așteaptă solistul. Primul lucru pe care îl fac este să torn apă în cafetieră. Cafeaua aceasta de la birou e micul meu dejun. E jalnic, știu, dar nu pot nega faptul că singurul motiv pentru care am acceptat să lucrez la baza militară americană e cafeaua gratuită. Văd că au sosit câteva documente noi, pe care va trebui să le traduc în engleză sau în coreeană. Sunt chestiuni simple, fără importanță prea mare, pentru care cunoștințele mele de limba engleză sunt suficiente. Mai întâi va trebui să anunț Direcția de Securitate Publică din Coreea despre participarea Armatei a 8-a¹ la acțiunile dedicate Zilei Plantării Copacilor². Apoi va trebui să

1. Armata a 8-a este unitatea de comandă a forțelor terestre americane staționate în Republica Coreea și a forțelor terestre coreene.

2. Pe 5 aprilie, în Coreea se sărbătorește Ziua Plantării Copacilor (*Sikmogil*), sărbătoare națională până în 2005.

redactez în engleză planul pentru meciul de baseball între echipele celor două țări, prilejuit de sărbătorirea Zilei Independenței în Statele Unite. Cu alte cuvinte, treaba mea e să redactez informații inutile de dragul prieteniei între cele două popoare.

— E un frig cumplit, Alice, ca în Alaska, spune Hammett, care intră în birou zâmbind larg.

— Alaska? Ai fost acolo? îi răspund, cu privirea lipită de mașina de scris, ca de obicei.

— Nu ți-am povestit? Înainte să ajung în baza militară Camp Drake din Tōkyō, am fost o vreme într-o unitate mică din Alaska. Se afla într-un sătuc numit Cold Bay, un loc pustiu și sterp. Exact ca Seulul.

— Mi-ar plăcea să-l văd.

Mă căznesc să-mi imaginez pe glob un alt loc uitat de lume precum Seulul, dar nu reușesc.

— Alice, am noutăți! strigă Hammett deodată, izbind cu pumnul în mașina mea de scris.

Nu l-am mai văzut niciodată atât de entuziasmat. Tresar și degetul îmi scapă pe tasta Y. Pe pagină apare un șir de urme minuscule de pasăre.

— Știi că Marilyn Monroe s-a căsătorit cu Joe DiMaggio... Acum se află în luna de miere în Japonia și vin încoace! E aproape stabilit. Generalul Christenberry a rugat-o pe Marilyn să dea un recital pentru soldați, și ea a acceptat fără să ezite. Marilyn Monroe vine în Coreea!

Marilyn Monroe... Încerc să mi-o amintesc și îmi vine în minte tipa aceea care pășește cu mișcări ezitante, ca o sirenă care abia învață să meargă făcând

Cuprins

Domnului Director al Departamentului de Marketing al Twentieth Century Fox	5
O zi din viața domnișoarei Alice din Seul	9
Douăzeci de ani. Hotel Peninsula. Dragoste în vremea colonialismului	49
<i>Welcome to Seoul, Marilyn Monroe!</i>	64
Al doilea bărbat	94
Triunghiul fatidic	101
Întoarcerea primei năluci	116
Stafia vie	143
O scrisoare	167
Bocitoarea din Seul	171
Adio, blondelor!	204
<i>Cuvântul autoarei.</i>	207